

יד:

עין משפט
נר מצוה

למ א מיי פֿיר מ'ה' אַסורי ביאה הלכה יט וע"ש צמ"מ סתם לאוין קט טוש"ע י"ד סימן קל סעיף ל':
ב ב מיי פ"ח מהלכות שגגות הל' ב סתם עשין ריד:
בא ג מיי שם פיה הל' טוש"ע י"ד סימן קפז סעיף א':

	
תום' הרא"ש	
ו'ר קסבר בעינן כגרים ועוד לאפוקי מדם מאכולת. ור"י האידקתני בדקה בעד שאינו בדוק לה היינו בחלוקה או בסדינה דאילו באחד מכל הבגדים ליכא למיחש לדם מאכולת: בוקענות קא. פרש"י ו"ל מרפליג עליה דרבי וניהו בכמה מקומות בתלמוד מצינו שנתלק התלמיד עם הרב ונראה לפרש דרייק מרא"ל אף עזאי עשיתו כתם. ולא קאמר אף אתה רבי עשאו כתם משמע דבוקנותו היה שאו היה לו תלמיד חבר כדאמרין בפ' מי שמת דבן עזאי תלמיד חבר ור"י קשמו נהג ור' חייא בילדותו משום כתם ובוקנותו טוהר מכלום אי"נ שלא להפליג כ"כ בין סברת ר' לסברת ר' חייא דע"כ ר' יוסי מטהר לגמרי בוך דלקמן דמיתי עלה דף ר' יוסי ואמר בין כך ובין כך טהורים דינינו וחלוקין שר' טמא בפרק האשה. ומהיו ר"ח פירש דטהורים דר' יוסי לאו דוקא: מניחין דברי הרב. תימה והאמרין בפ' זה בורר אילו היה ר' יוסי קיים כפוף ויושב לפני רבי מפרש רשב"ם מפני כבוד נשיאותו. ור"ת מפרש דלסוף נתחכם רבי ביותר כשנעשה ראש ישיבה מורב התלמידים כדאמרין הכא דבשיבו רבנן קמיה דמחזרין שמעתייה כדאמרין גמי בעלמא הרבה למדתי מרבתי ומתלמידי יותר מכולם: באי אחר אחר אחר. תימה למח לי שיעורא דאחר אחר דכיון דאשמעינן זמן דאחר ממילא ידעינן דטיפי פורתא היו אחר אחר. ור"ל כדי להבחין ולידע זמן שלאחר דטיפי פורתא היו אחר אחר:	

כל היר פרק שני נדה

בעד שאינו בדוק אה. נראה לפרש דידעה שהיה נקי לפני יוס או יומים ועמה צשעת צדיקה נטלתו ממקום המוננע ולא צדקה

העד אכל אין נראה לפרש שלא היה צדוק מעולם צדקה לא היה רצי מחזיק טומאה ודאי: **באי** לאו בוקנותו. פרש"י מדפליג על רצי

ואין נראה דמנינו הרבה תלמידים שחולקים על רבם צילדותם ורשצ"ס פירש דרבי חייא תחילה למד צצבל ולעת זקנתו עלה ולמד לפני רבי כדלמרין (סוכה דף ב.) חזרה וגשתכחה עלו רבי חייא וצניו ויסקדה ועי"ל מדקאמר רבי חייא אף אתה עשיתו כתם ולא קאמר אף אתה רבי ש"מ צדוקנותו היה דהוה תלמיד חבר כדלמר צשילתי מי שמת (צ"צ דף קנח:) בן עזאי תלמיד חבר של רבי עקיבא דלמר ליה **א**) (שב אתה ולא קאמר שב מר:) **האיך** מניחין דברי הרב. משמע דר' יוסי היה רצו של רבי וקשה דלמר צפ' **ו**) זה צורר (סנהדרין כד.) כמה מחצצים או את זה דלילו ר' יוסי קיים הוה כפוף ויושב לפני רבי ואמר כבר הורה זקן ורש"י פי' הם **א**) שהיה כפוף מחמת כבוד נשיאותו של רבי ואין נראה דא"כ היכי מוכיח דמחצצין זה את זה וכי צצביל נשיאות לא היה לו לפסוק כרצו ואור"ת **א**) דצנחרותו של רבי היה ר' יוסי גדול יותר ובזוקנותו [מחמת התלמידים] נתחכם רבי יותר כדלמר גמי הכא הואיל ושיכתי רצנן קמיה מחזדינן שמעמתי: **ו**ר"י יוסי משהר. נראה דלגמרי מטהר מדקאמר לעצמו טיהר כמו גבי אשה שעשתה צרכיה דהתם נראה דלגמרי מטהר דאין נראה לפרש לעצמו לטהר דמדמטהר גבי אשה שעשתה צרכיה לגמרי הכא צעד שאינו צדוק יטהר לכל הפחות מנדה ויעשנה כמו כתם דא"כ מאי פריך צסמן האמר ר' יוסי צר' חנינא לא טימא ר"מ כו' מאי קושא והלא יש להחמיר צעד שאינו צדוק לה טפי מנאשה שעושה צרכיה מיהו ר"ח פירש דר' יוסי לאו לגמרי מטהר נאשה שעושה צרכיה וכמסקנא דר"מ משום נדה אייתמר ולפי' זה הא דמן צפ' האשה (לקמן דף נט:) איש ואשה שעשו צרכיה צספל ומנאל דס דר' יוסי מטהר ופריך צגמרא למח לי הך צצא ומשני אי מרישא ה"א דיעצד קמ"ל ספא דאף לכתחלה לפי' ר"ח לא קאי אף לכתחלה ארישא אלא

אסיפא דוקא:

בעינן חתיכה מב' חתיכות. וא"ת צריש פ' ספק אכל (כריתות

דף פ:) דפריך לר' חייא צר רצ דצעי חתיכה מצ' חתיכות מצרייתא דהכא ומשני רבי אליעזר היא דלמר כוי חייצין על חלצו אשם תלוי אדמקשה מצרייתא לסייעיה ממנת' דהכא דפטרה מקרבן **א**) ו"ל דשמח ממניתין לא פטריה אלא מחטאת ולא פליג צצרייתא והא דקאמר ותנא דידן ה"ק את"ל דמתניתין פוטר אף מאשם תלוי היינו טעמא דקצר צעינן חתיכה מצ' חתיכות: **באי** אחר אחר אחר. ותימה כיון דתנא כדי שמושיט ידה ותטול עד תחת הכר דהוי טמא צועלה שצעה וחייצ אשם תלוי ממילא ידעינן דאש תשהה יותר עד שתרד מן המטה דלחר אחר הוא ואינה מוטמאה צועלה שצעה [עין צצשצ"א]:

והו **אח"כ**. האי שיעורא דכדי שתרד וזה אח"כ שנחלקו צו ר"ע וחכמים: עד צידה. שאינה צריכה להושיט ידה תחת הכר הוי שיעורא צכדי נפיש כדי שתרד מכדי שמושיט הילכך אחר אחר הוא:

צריכה כגרים ועוד. כשיעור שאר כתמים שאין מטמאין אלא כגרים ועוד כדלמרין צהרואה כתם (לקמן דף נח:) דעד כגרים יכולה לתלות ולומר דס מאכולת הוא: **אכל**. הן צאמת: **אמר** לו. ר' חייא: **אף אשה עשיתו כסם**. נוהג אתה צו דין כתם דשיעורו כגרים ועוד וצפחות

מכאן לאו כלום הלכך טומאתו גמי ספק דאי ודאי ראיה הואי מגופה כדקאמרת האמר צפ' יואל דופן (לקמן דף ג.) אפי' כעין החרדל וצפחות מכן: **לאפוקי מדם מאכולת**. דכיון דאינו צדוק לה כל כמה דליכא כגרים ועוד הוה לה לספוקי צסם מאכולת קודם צדיקה: **מאי לאו צוקנותו קאי**. מדפליג עליה דרבי צריה: **אמר** ליה. רבי ישמעאל לרבי חמא צעי מנאל מילתא: **דצדרי אכל**. רבי יוסי או צכדרי רבי ולקמן תני פלוגתייהו צשמעתינ: **לעצמו טיהר**. לטעמיה אילו דלמר גמי הכי צדוכתא אחריתי

(לקמן דף נט:): **צריה**. מטילה מים: **עומדס טמא**. דכיון דחזוקה היא הדור מי רגלים למקור ואייתי דס והכי מפרש צפ' האשה **שם**): **יוצצס טהורי**. דממקוס מי רגלים הוא צא ואין טמא אלא דס המקור. ומדקאמר רבי מאיר עומדת טמאה ואף על גצ דליכא לספוקינהו צמקוס מי רגלים כיון דרגלים לדבר דדחיק לה עלנא וחזקת דמים מן המקור מיטמיא ה"מ מיטמא: **משום כסם**. טומאת ספק תלתות ואילו רבי לעיל טימא משום נדה דקתני רבי אומר טמאה נדה: **כי איסמר הכיא**. דר' יוסי צר חנינא: **הוי וסס שאמר**. למחיצה צחטאת: **לקינות**. צצנחן ולא לצדיקה מצצפים דא"כ שהתה יותר מכשיעור ואין כאן אלא טומאת ספק ואשם תלוי: **תנא וחייצין צאשם תלוי**. אצמאל לאחר אותיס קאי דקתני צצמניתין נש"א) ופטורין מן הקרבן: **צעינן חסיכה משפי חסיכות**. דכתבי צאשם תלוי (ויקרא ה) אחת מכל מצות ה' וקסבר יש אס למקרא מצוות קרינן הילכך צעינן שמים אחת של איסור ואחת של היתר ואכל אחת ואינו יודע איזהו אכל אשמו ואחותו עמו צצית וצא על אחת מהן כצבור אשמו היא וגודע ששמיין הוי צצטה ואינו יודע על איזהו מהן צא אכל הכא חדא חתיכה היא ספק שריא ספק אסורה ותנא צרא צכר יא אס למסורת והכי פליגי צמסכת כריתות (דף פ:) **שפושעי**. ועודה צצטה הא כדי שתרד שיעורא רבה **א**) ואינה מטמאה את צועלה אלא כשאר מגע מעת לעת: **מאי אחר**. דקתני צצמתי' איזהו אחר זמן כדי שתרד לאו אאחר אותיס קאי דטמאים מספק אלא איזהו אחר זמן שהוא אחר אותו שנלחר אותיס שאינה מטמאה את צועלה לצצנן אלא לר"ע כדי שתרד כו': **והא עלה קסני כו'**. אלמא אטמאין מספק קאי משום שצמטמאה את צועלה אפי' לצצנן: **הכי קאמר**. חסורי מחסרא והכי קמני איזהו אחר זמן שהן טמאין מספק כדי שפושעי **א**)אל שחתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

מטמאה את צועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את צועלה ואפילו כל מעת לעת: **והא אח"כ קסני**. דקתני צצמתי' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כשהשתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי אכל צכדי שתרד **א**)טומאה אפילו לצרה וקשיא צרייתא דכדי שפושעי: **והא אח"כ**. האי שיעורא דכדי שתרד וזה אח"כ שנחלקו צו ר"ע וחכמים: עד צידה. שאינה צריכה להושיט ידה תחת הכר הוי שיעורא צכדי נפיש כדי שתרד מכדי שמושיט הילכך אחר אחר הוא:

שמה

מסורת הש"ם

א) סנהדרין טז. קדושין מז.
ב) צ"ל דתנן, א) לקמן ז:
ג) נט:, ד) נלפיל יב:,
ה) נכריתות ז:, ו) צ"ל מטמאה אפי' לרצנן וקשיא כו', ז) שייך לעיל פ"א,
ח) נצ"ל שצבת ולא קאמר שצא מרן, ט) צצבת נא:, י) נש"ע צחות' דשבת נא.
יא) אילו היה וסר:,
יב) נכריתות הניחו זה בקושאל,

הגהות הב"ח

א) גב' פי' ר' אלעזר צר' לדון: (ב) שם מאי אחר אחר דריה (ג) רש"י ד"ה שמושיט וכו' רבה היא ואינה: (ד) תום' ד"ה היך וכו' צפ' זה צורר ני"ב צדף כי"ד וכן צפ' צמה טומטין צדף נא ואשם פי' ש"י כפוף מפני צכוד הנשיאות כו':

גליון הש"ם

גב' משתבח ליה כו'. ענין זה צריכות לה ע"א וש"י: שם אחר רב חסדא באי אחר וכו'. ענין זה מיר דף טו ע"כ: רש"י ד"ה ה"ק וכו' אבל שחתה ברי שתידי וכו'. עי' שר"י לקמן דף טו ע"כ צעלה צאשם תלוי וכו' וצומא דף ו ע"א כפוף ד"ה אלא צצחר אחר:

מוסף רש"י

שהיתה עושה צרכיה. מטלה מים. עומדת טמאה. לדידי דדחיק לה עלנא דמעמד השחינה ולא יכלה לעצור, הדור מי רגלים למקור ואייתו דס, וישבת טהורה. דמכה יש לה במקוס מי רגלים, שאין דין דס נדה צלאת עם מי רגלים וכלה לשמש. אכרי, ועד. סתין שמקנת צו (דעיר יב.). וסת שאמור לקינור. צנחן, אס צקינות מנאה דס צכשיעור הוה חייכות מטאת, אכל אס צצדיקתה מנאה צכר ארך השיעור, שהרי לא צצד המשקוף עומד אלא צידה אחותו ויש כאן שיעור ערוף כדי הנאה מידה למשקוף, ואשם תלוי איכא ולא חטאת (שם)